

USNESENÍ

Krajský soud v Brně projednal v neveřejném zasedání konaném dne 21. 7. 2022 odvolání obžalované **M.M., narozené XXXXX**, proti rozsudku Městského soudu v Brně ze dne 25. ledna 2022, č. j. 90 T 79/2021-335 a rozhodl takto

takto:

Podle § 263 odst. 1 písm. b) tr. řádu z důvodu uvedeného v § 258 odst. 1 písm. b), c) tr. řádu se napadený rozsudek **zrušuje**.

Podle § 259 odst. 1 tr. řádu se věc **vrací soudu prvního stupně**.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem byla obžalovaná M.M. uznána vinnou zločinem ublížení na zdraví podle § 146 odst. 1, odst. 3 tr. zákoníku a přečinem výtržnictví podle § 358 odst. 1 tr. zákoníku, kterých se podle skutkových zjištění soudu prvního stupně dopustila tím, že dne 10. 9. 2020 v době kolem 17:00 hodin v Brně na ulici XXXXX, na silnici před rodinným domem č. XXXXX, po předchozí slovní rozepři ohledně chování syna F.M., narozeného XXXXX, fyzicky napadla V.B., narozenou XXXXX, tím způsobem, že ji oběma rukama odstrčila tak silně, že ztratila stabilitu a upadla na zem, a tímto svým jednáním poškozené V.B. způsobila zlomeninu okovce levé loketní kosti s posunem úlomků, zlomeninu horního konce levé stehenní kosti s odlomením malého chocholíku s posunem úlomku a oděrky na těle, tedy vážnou poruchu zdraví, kdy tato zranění si vyžádala hospitalizaci v nemocnici a bylo nutné operační řešení poranění lokte i horního konce stehenní kosti, s citelným omezením v obvyklém způsobu života po dobu 4-5 měsíců, spočívajícím kromě bolestí v oblasti lokte a levé kyčle zejména v podstatném narušení hybnosti v levém lokti a v levé kyčli s omezením zátěže levé dolní končetiny a tím významné omezení v pohybu, ve změnách poloh, v chůzi, v podstatném omezení v oblékání, sebeobsluze, v osobní hygieně, přičemž poškozená byla ve většině životních úkonů dlouhodobě odkázána na pomoc 2. osoby a při současném poranění horní i dolní končetiny byla pro poškozenou ztížena opora o berle či hole, byly ztíženy změny poloh a při kombinaci poranění dvou končetin se u poškozené podstatněji zkomplikovala možnost jejího pohybu a celková doba léčení bude trvat ¾ roku až rok.
2. Za tyto trestné činy byl obžalované uložen podle § 146 odst. 3 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku úhrnný trest odnětí svobody v trvání 30 měsíců, jehož výkon byl obžalované podle § 81 odst. 1 tr. zákoníku, § 82 odst. 1 tr. zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 36 měsíců. Dále podle § 228 odst. 1 tr. řádu byla obžalované uložena povinnost nahradit poškozené V.B., narozené XXXXX škodu spočívající v bolestném ve výši 175 491 Kč a škodu spočívající ve ztrátě na výdělku ve výši 55 000 Kč. Podle § 229 odst. 1 tr. řádu byla poškozená V.B. odkázána se

zbytkem svého nároku na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních. Dále podle § 228 odst. 1 tr. řádu byla obžalované uložena povinnost nahradit poškozené Oborové zdravotní pojišťovně zaměstnanců a bank, pojišťovna stavebnictví IČ 47 11 43 21 se sídlem Praha 4, Roškotova 1225/1, škodu ve výši 98 445 Kč.

3. Proti tomuto rozsudku podala včas odvolání obžalovaná M.M., které směřovalo do výroku o vinně. Odvolání obžalovaná odůvodnila tím, že napadený rozsudek je zcela opačným rozsudkem než rozsudek ze dne 9. 9. 2021. Jde přitom o zcela totožný trestní spis, zcela identické důkazy, zcela identický obsah. U provedení hlavního líčení dne 25. 1. 2022 byl proveden navíc jen jediný důkaz, který se týkal nikoliv následků hypotetického trestného činu, ale objasnění skutkového děje, a to je nahlédnutí znalkyně MUDr. Svatavy Ducháčkové na lékařskou zprávu syna F.M. z večera dne 10. 9. 2020 a fotografie F.M. z téhož večera. K těmto uvedla, že z fotografií a zprávy nelze potvrdit (ale nikoliv ani vyvrátit), že vzniklo poškození kůže F.M. kontaktem s nehty. K žádné jiné relevantní změně obsahu spisu nedošlo. Přesto došlo k absolutní změně vyhodnocení spisu soudem a aktivnímu zásahu soudu do znění popisu skutku, za který je obžalovaná před soudem. Soudce JUDr. Libor Hanuš, PhD. po provedení důkazů obsažených ve spise v rozsudku ze dne 9. 9. 2021 zprostil M.M. obžaloby z důvodů, kterým se obsáhle věnoval v odůvodnění na čísle listu 62, 63, 72. Soudce Mgr. Bc. Veronika Doleželová po provedení téhož spisu, týchž důkazů, doplněného úvahou MUDr. Svatavy Ducháčkové, vyhodnotila skutkový děj naprosto opačně rozsudkem ze dne 25. 1. 2022 shledala M.M. vinnou v plném rozsahu, když navíc aktivně z popisu skutku vypustila podstatné tvrzení státního zástupce, že k jednání M.M. došlo poté, co byl její syn fyzicky napaden. Zatímco státní zástupce i obhajoba tvrdili až do závěrečných řečí, že k fyzickému útoku na dítě došlo, soud navzdory návrhům státního zástupce i obhajoby uzavřel, že k fyzickému útoku na dítě F. M. nedošlo. Soud, pokud takto zásadně změnil vyhodnocení viny obžalovaného, aniž by došlo k jakémoliv relevantní změně důkazní situace, by měl pečlivě vysvětlit a transparentně se vypořádat s tímto obratem ve vyhodnocení viny. Soud musí vysvětlit, proč jeden soudce Městského soudu v Brně aplikoval v září 2021 princip *in dubio pro reo*, zatímco nový soudce Městského soudu v Brně v téže věci za týchž okolností žádné *dubio* neshledává a vinu má za prokázanou. Pokud se s tímto zásadním obratem soud nevypořádá a neodůvodní, co ho vedlo k této změně pohledu na vinu obžalované, tak z povahy věci je vyhodnocení celého případu a otázka viny jedním velkým otazníkem, subjektivním dubiem, věcí, na které mají různí soudci téhož soudu s tímž obsahem spisu různé názory. To je jistě přirozený stav, že různí soudci mohou mít různé názory na tutéž otázku, pak je ale nutné se ptát, zda za takového stavu mluvit o prokázání viny M.M. nade vší pochybnost. Podle obhajoby to je vyloučeno a nedostatečné vypořádání se s odůvodněním změny pohledu na vinu tuto úvahu obhajoby jen podporuje. Jednou z hlavních vad, kterou obhajoba namítá ve vztahu k hlavnímu líčení ze dne 25.1.2022, je přenesení důkazního břemene na obžalovanou a aplikaci principů civilního práva. Obžalovaná vnímala jednání soudu jako požadavek vyvinít se a prokázat, že nic nespáchala. Hlavním bodem, který není marginální, ale stěžejním důkazem, je lékařská zpráva o zranění F.M. a jeho fotografie. Soud je zcela bagatelizoval a doslova k lékařské zprávě uvedl „že nic neprokazuje“. To je naprosto nepřijatelné v trestním řízení a jde o přenášení důkazního břemene na obžalovanou, která byla postavena do situace, kdy měla prokazovat svou verzi děje a útok na dítě a svou reakci na útok spočívající v odstrčení při pohybu poškozené vpřed jako jednání ve smyslu § 29 tr. zákoníku. Obhajoba považuje za nutné v tomto místě připomenout základní principy trestního řízení. Obžalovaný není povinen prokazovat na svou nevinu nic. V souladu se zásadou *presumpce nevinny* musí soudy aplikovat zásadu *in dubio*

pro reo (viz. např. rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva Vassilios Stavropoulos vs. Řecko, sp. zn. 35522/04), podle které musí být obžalovanému vina trestným činem bez rozumných pochybností prokázána. Pokud má obžalovaná svou verzi průběhu děje, kterou nelze bezpečně vyvrátit důkazy, je nutno rozhodnout ve prospěch obžalované (viz. např. I. ÚS 733/01 nebo III.ÚS 2024/08). Soud však pochybil při vyhodnocení důkazů, zejména lékařské zprávy a fotodokumentace F. M., a ve smyslu § 2 odst. 6 tr. řádu se je nejal vyvracet, ale prohlásil o nich jen to, že nic neprokazují. Tyto důkazy přitom svědčily ve prospěch obžalované a ve prospěch aplikace § 29 tr. zákoníku. Soud měl tyto důkazy vyvrátit a nikoliv je zbagatelizovat. K vyvrácení těchto důkazů zcela jistě nedošlo komentářem znalkyně MUDr. Ducháčkové, která prohlásila u hlavního líčení při pohledu na fotku dítěte, že nemůže určit původ zranění, ale jako následek škrábání při útoku je nemůže vyloučit. Soud víceméně bagatelními argumenty odmítl verzi M.M. o tom, že jednala ve smyslu § 29 tr. řádu, aplikovala nutnou obranu a její jednání není trestné. Domněnkami a subjektivními úvahami soud vyhodnotil, že zcela jistě nemohla V.B. započít pohyb směrem k F.M. na odrážedle, a to jen proto, že M.M. stála mezi poškozenou a dítětem. Kuriózní na této úvaze soudu je to, že odvolací soud považoval ve svém usnesení ze dne 4.11.2021 otázku postavení osob při útoku jako „naprosto nedůležitou“, zatímco soud, obviněná i obžaloba naopak měli a mají snahu rekonstruovat své scénáře a ověřit jejich proveditelnost, a soud na úvaze o poloze osob následně i odsoudí M.M.. Pokud Krajský soud v Brně v usnesení ze dne 4.11.2021 považuje otázky ohledně postavení aktérů za „naprosto nedůležité“, jak se pak může Městský soud v Brně u úvahy o postavení osob a proveditelnosti ataku opírat při rozhodování o vině v rozsudku ze dne 25.1.2022? Obhajoba přitom tvrdí, že útok (opakovaný) na dítě je poměrně snadno proveditelný a že poškozená V.B. mohla v rámci hádky s obžalovanou zahájit i druhý pohyb směrem k dítěti, přičemž byla odstrčena jako projev nutné obrany obžalované. Soud toto nijak nevyvrátil, a pouze sdělil, že jen díky (přesně neprokázané) poloze aktérů (kterou považuje KS v Brně za „naprosto nedůležitou“) zcela jistě nešlo o hrozící útok, neboť fyzicky větší M. stála mezi dítětem a poškozenou, pak je přímý útok na dítě vyloučen. Je nutné připomenout, že poloha osob byla aktéry popisována jinak, neboť samotná poškozená B. uvedla, že dítě stálo v momentě incidentu „vedle ní“ (míněno obžalované), tedy nebylo schováno za obžalovanou. Soud tedy zcela ignoroval popisy postavení osob a výslechy svědků a víceméně v rozporu se spisem uzavřel, že k druhému útoku dojít nemohlo. Tím spíše, že zásadní pochybnosti o průběhu děje vzbuzuje i popis děje poškozenou a poloha poškozené, jak ji popsali svědci. Poškozená u hlavního líčení tvrdila, že byla odstrčena poté, co se z boku otočila k M. čelem, a odstrčením na solar, zatímco svému manželovi B. vyprávěla, že na ni M. zaútočila zezadu a strčením do zad (dle výpovědi svědka B. u hlavního líčení dne 9.9.2021 došlo ke kontaktu, viz. „...v okamžiku, kdy se otočila, tak do ní obžalovaná udeřila. Tak mi to moje žena vysvětlovala. Takhle ta pointa je.“). Zatímco poškozená tvrdí, že spadla směrem z kopce u vozidla a zůstala tam ležet a mohla mít kontakt se zpětným zrcátkem vozidla, tak svědkyně B. zakreslila u hlavního líčení její polohu hlavou nahoru v půli vzdálenosti mezi vozidlem a plotem (na místě není chodník), což potvrdil i svědek C. u podání vysvětlení, které bylo čteno jako list č. 101 („Zjistil jsem, že paní B. leží na zemi, zhruba uprostřed silnice...“). Ani tyto rozpory a mnohačetná dubia v popisu stavu po incidentu mezi svědky, poškozenou a obžalovanou nebránily soudu, aby v rozsudku ze dne 25.1.2022 neuvedl soud, že „verzi poškozené potvrzovaly svědecké výpovědi B.B., A.B. a J.C.“. To je zcela absurdní vyhodnocení svědeckví, které nepomáhá v usvědčení M.M. vůbec v ničem, naopak potvrzují nejednotnost a nedůvěryhodnost výpovědi poškozené. Oba svědci vypověděli k otázce polohy poškozené jinak, než poškozená, a její manžel

od ní obdržel taktéž jiný popis děje. Zmínění svědci pak fakticky nejsou k jiné úvaze o průběhu děje použitelní, neboť ani jeden děj neviděl, ani jeden nebyl přítomen a všichni se na místě vyskytli, až když incident skončil. Jak lze na základě těchto svědectví podpůrně vyvozovat vinu obžalované, je zcela nejasné až zmatečné. Po zahájení hlavního líčení tvrdí obžalovaná konzistentně, a bez jakékoliv změny, že děj se odehrál tak, že došlo k slovní rozepři v ulici XXXXX, kdy dítě F.M. byl u auta poškozené shozen z odrážedla a při pokračování rozepře při zahájení pohybu poškozené směrem k dítěti M. odstrčila poškozenou jako projev nutné a přiměřené obrany, která zcela nečekaně upadla. Obžalovaná zavolala pomoc u dveří paní B. a vzhledem k vypjaté situaci po zajištění pomoci dostala strach o sebe a své dítě a běžela s ním domů. Jde o zcela přirozenou reakci a konfrontace s přicházejícím B., který považuje svou ulici za místo, kde si nemá kdo co hrát, jí v jejím rozhodnutí toto místo obývané agresivní rodinou jen utvrdilo. Po návratu domů okamžitě manžel zavolal policii a dítě bylo odvezeno k lékaři, který zpracoval zprávu. Tato verze příběhu nebyla nijak vyvrácena, jde o verzi obžalované. Soud se však přiklonil k verzi, kterou nabízela jen a pouze poškozená (neboť i státní zástupce celou dobu tvrdil, že k útoku na dítě došlo), tedy že v klidu vysvětlující paní B. požádala obžalovanou a její dítě, aby nenajížděly na auta, a byla bez jakékoliv záminky fyzicky napadena M.. Eskalace do fyzického útoku neměla jakýkoliv důvod. Paní M. pak utekla z ulice a sehrála po příchodu s manželem okamžitě divadlo, když ho přesvědčila, aby volal policii a fingoval útok na dítě. Následně zřejmě matka sama, či za pomoci otce, dítě poškrábali a odvezli k lékaři, kde předstírali útok na dítě a žádali jeho vyšetření. Tato verze příběhu je obsažena v odsuzujícím rozsudku a je nutnou interpretací spisu pokud je M.M. uznána vinou, a to přes všechny protimluvy, nedůvěryhodnosti a nejasnosti. Soud však přesto uzavřel, že verze poškozené je prokázána, zatímco verze obžalované je vyvrácena. Toto považuje obhajoba za zcela vadné vyhodnocení.

4. Dále v odůvodnění svého odvolání obžalovaná uvedla, že jedním ze dvou hlavních aktérů a osobou, o které je rozhodováno (mj. ve věci nároku na náhradu škody), je V.B., soudkyně Krajského soudu v Brně. Na jejím popisu skutku je postaven rozsudek, její argumentace byla soudem prvního stupně přijata a bylo rozhodnuto i o plnění v její prospěch. Za situace, kdy o tomto odvolání by měl rozhodovat Krajský soud v Brně, vznesla obžalovaná z důvodu procesní opatrnosti námitku podjatosti všech soudců Krajského soudu v Brně. Paní poškozená je přímou kolegyní soudců, kteří by měli rozhodovat o tomto odvolání, setkávají se či mohou se spolu setkávat na chodbách, školeních, společenských akcích a jednáních soudů. Tato situace vzbuzuje odůvodněnou obavu o nezávislost všech soudců Krajského soudu v Brně, neboť tito budou rozhodovat o věci, ve které je zásadní role jejich kolegyně. Obžalovaná, v zájmu jistoty o nestrannosti a plně objektivního rozhodování Krajského soudu v Brně, vznesla tuto námitku a žádá, aby bylo rozhodování o tomto odvolání přikázáno jinému krajskému soudu, než Krajskému soudu v Brně. V této věci pak u obžalované subjektivně vzbuzuje obavy o nezávislost Krajského soudu v Brně i to, že soudci tohoto soudu v usnesení ze dne 4.11.2021 označili otázky postavení fyzického aktérů za „naprosto nedůležité“. Pokud odvolací soud sděluje soudu prvního stupně, že dokazování postavení osob u takto nastavené trestní věci je „naprosto nedůležité“, ačkoliv je to jeden z hlavních argumentů obhajoby a zásadní okolnost pro posouzení jednání obžalované dle § 29 tr. zákoníku, tak to považuje obhajoba za vyjádření v rozporu s právem na spravedlivý proces a formu udělování závazného pokynu, k jakým závěrům dospět při hodnocení důkazů (v neprospěch obžalované). Tato argumentace Krajského soudu v Brně, společně s funkcí poškozené jako soudkyně u Krajského soudu v Brně, vzbuzuje u obžalované obavy. Z těchto důvodů obžalovaná požádala, aby odvolací soud zprostil obžalovanou obžaloby v plném rozsahu.

5. Poškozená V.B. prostřednictvím svého zmocněnce podala vyjádření k odvolání obžalované proti napadenému rozsudku, ve kterém uvedla, že souhlasí s napadeným rozsudkem, na základě kterého byla obžalovaná M.M. uznána vinou, že jinému úmyslně ublížila na zdraví a uvedeným činem způsobila těžkou újmu na zdraví a na místě veřejnosti přístupném se dopustila výtržnosti tím, že napadla jiného, čímž spáchala zločin ublížení na zdraví podle § 146 odst. 1, odst. 3 tr. zákoníku a přečin výtržnictví podle § 358 odst. 1 tr. zákoníku, za což jí byl uložen uvedený trest a dále uložena povinnost nahradit poškozené škodu spočívající v bolestném a ve ztrátě na výdělku a rovněž byla obžalovaná uložena povinnost nahradit škodu poškozené Oborové zdravotní pojišťovně zaměstnanců bank, pojišťoven a stavebnictví. Poškozená poukázala na to, že prvním odvolacím důvodem v odvolání obžalované je skutečnost, že jí napadený rozsudek je zcela opačný dřívějšímu rozsudku v téže věci, když šlo o totožný trestní spis, identické důkazy a identický obsah. K tomuto poškozená uvedla, že dřívější odvolací řízení pojednávalo právě o nesprávném hodnocení důkazů, nikoliv o nesprávnosti či nepravosti důkazů jako takových. Možnost odlišného rozhodnutí po zrušení rozsudku a vrácení věci odvolacím soudem mimo jiné vyplývala z podstaty odvolacího řízení. Ke skutečnosti, že obžalovaná se odvolává oproti tomu, že byl soudkyní Mgr. Bc. Veronikou Doleželovou v rozsudku vyhodnocen skutkový stav naprosto opačně, než jej vyhodnotil soudce JUDr. Libor Hanuš, PhD. v předchozím řízení u soudu prvního stupně, a že bylo soudem prvního stupně aktivně zasazeno do znění popisu skutku, poškozená uvedla, že odlišné vyhodnocení skutkového stavu soudem prvního stupně po vydání usnesení odvolacího soudu týkajícího se dřívějšího rozsudku není odvolacím důvodem. Zproštění obžalované a odůvodnění dřívějšího rozsudku bylo předmětem dřívějšího odvolacího řízení a v této části poškozená odkazuje na své odvolání ze dne 24. 9. 2021 proti dřívějšímu rozsudku. Část o fyzickém napadení syna obžalované poškozenou byla z popisu skutku vypuštěna, jelikož nebylo prokázáno, že zranění vznikla synovi obžalované jednáním poškozené, což bylo soudem prvního stupně více než dostatečně odůvodněno v bodě 20 odůvodnění rozsudku. V souvislosti s vyhodnocením viny obžalovaná dále namítá, že by se měl soud pečlivě a transparentně vypořádat s obratem vyhodnocení viny a odůvodnit, co ho vedly ke změně pohledu na vinu obžalované. Ve vztahu k uvedenému je poškozená toho názoru, že i s tímto se soud prvního stupně vypořádal víc než dostatečně, v odůvodnění rozsudku jsou veškeré důvody a souvislosti pečlivě vysvětleny a vina obžalované tak byla v předmětném řízení prokázána nadě vší pochybnost, přičemž se jedná o pouhé upřesnění nepřiléhavého popisu skutku, nikoliv o změnu podstaty skutku, která spočívá v útoku obžalované na poškozenou, a o které není mezi subjekty předmětného trestního řízení pochyb. Druhým důvodem, kterým se obžalovaná odvolává, je tvrzené přenesení důkazního břemene na obžalovanou. Dle názoru soudu byla vina obžalované jednoznačně prokázána. V daném řízení byla provedena řada důkazů, které byly soudem řádně vyhodnoceny. Rozhodně se tedy nejednalo o situaci, kterou popisuje obžalovaná ve svém odvolání, kdy by byla předem vyslovena vina obžalované a teprve poté by měly být předkládány případné důkazy ze strany obžalované. V souvislosti důkazního břemene obžalovaná namítá, že byla postavena do situace, kdy měla prokazovat svou verzi děje a tvrzený útok na dítě, respektive svou reakci na jí tvrzený útok jakožto nutnou obranu, když soud k důkazu lékařskou zprávou týkající se zranění syna obžalované uvedl, že nic neprokazuje. Poškozená k tomuto uvádí, že tvrzená nutná obrana obžalované byla podložena pouze vlastním tvrzením obžalované. Lékařská zpráva, ani fotografie syna obžalované k tomuto tvrzení ničeho neobjasňují. Vzhledem k zásadám ochrany společnosti a veřejného pořádku nelze vyvozovat jednání ve smyslu ustanovení § 29 tr. zákoníku pouze z tvrzení obžalované. Mimo uvedené se však soud prvního stupně v rámci odůvodnění rovněž vypořádal s případem, kdyby se skutečně něco takového, jak tvrdí obhajoba ohledně ohrožení syna obžalované, stalo. Ani v tomto případě by se o nutnou obranu jednat nemohlo, jelikož by i v takovém případě nešlo o obranu přiměřenou, a to mimo jiné i vzhledem k výškovému a váhovému rozdílu mezi obžalovanou a poškozenou. Poškozená je však toho názoru, že bylo v předmětném trestním řízení dostatečně prokázáno a důvodněno, že syn obžalované v žádném ohrožení ze strany poškozené nebyl. Dle názoru poškozené byla vina obžalované prokázána, což je zřejmé z odůvodnění napadeného

rozsudku, přičemž verze průběhu děje obžalované byla vyvrácena zejména odlišnými verzemi popisu děje obžalovanou v čase oproti konzistentnímu popisu děje poškozenou, výpověďmi svědků s výjimkou manžela poškozené, který však nebyl incidentu přítomen ani částečně a celou verzi zná pouze z doslechu od obžalované, dále pak nepodloženými a neprokázanými tvrzeními ohledně ohrožení či zranění syna obžalované či konečně také samotným jednáním obžalované, kdy shodila poškozenou na zem a poškozená v důsledku tohoto jednání obžalované utrpěla těžkou újmu na zdraví. Dle názorů poškozené lékařská zpráva o zranění syna obžalované a fotodokumentace syna jako důkazy byly soudem prvního stupně náležitě zhodnoceny, a to v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů soudem jednotlivě i v souhrnu vzhledem k ostatním důkazům. Soud prvního stupně se s těmito důkazy v odůvodnění rozsudku více než dostatečně vypořádal. Dále se obžalovaná ve svém odvolání vrací k odmítnutí své verze ohledně jednání v nutné obraně, kdy namítá, že tuto její verzi soud prvního stupně zamítl bagatelními argumenty. K tomuto poškozená předkládá, že není možné zachovat účel trestního řízení jako takového, pokud by k vyloučení protiprávnosti činu stačilo pouhé tvrzení jednající osoby, že bylo jednáno v nutné obraně. Toto tvrzení obžalované není v předmětném případě ničím podloženo, naopak i ostatními důkazy vyvráceno, jak je mimo jiné v rozsudku řádně odůvodněno. Stupeň škodlivosti jednání obžalované je však postaven najisto. Obžalovaná ve svém odvolání se věnuje také otázce postavení osob při útoku obžalované na poškozenou, kdy namítá, že v usnesení odvolacího soudu bylo postavení osob uvedeno jako naprosto nedůležité, ale soud prvního stupně se v napadeném rozsudku o úvahy o postavení osob opírá. Na tomto místě poškozená zdůrazňuje, že soud prvního stupně v souladu s usnesení odvolacího soudu pokládá postavení osob za ne tak zásadní, aby bylo třeba zkoumat konkrétní postoje a vzájemné úhly mezi zúčastněnými osobami a to zejména z toho důvodu, že bylo jednoznačně prokázáno, že k útoku obžalované na poškozenou došlo, že došlo k pádu poškozené a tím i k těžké újmě na zdraví poškozené a to právě v příčinné souvislosti s útokem obžalované na poškozenou. Vzhledem k uvedenému není konkrétní postavení zúčastněných osob podstatné a ani nebylo třeba zkoumat. Postavení zúčastněných osob pak nebylo nutné zkoumat ani ve vztahu k tvrzenému ohrožení syna obžalované ze strany poškozené, jelikož toto je soudem prvního stupně řádně vyvráceno. Ve vztahu k tvrzenému ohrožení syna obžalované ze strany poškozené tak bylo soudem prvního stupně nad rámec uvedeného také rozebráno, že i v případě, kdyby k takovému ohrožení skutečně došlo, pak ani v takovém případě by se o případ nutné obrany jednat nemohlo, jak je již ostatně uvedeno výše. Veškeré otázky, týkající se postavení osob při útoku obžalované na poškozenou, byly v odůvodnění rozsudku soudem prvního stupně řádně vypořádány. Obžalovaná se ve svém odvolání dále zabývá popisem děje poškozenou a polohou poškozené, k čemuž poškozená pouze stručně uvádí, že předmětný děj popisuje po celou dobu trestního řízení souvisle a že její poloha po pádu způsobeném obžalovanou byla v trestním řízení dostatečně prokázána a zohledněna, přičemž se rovněž jedná o aspekt, jehož konkrétní podrobnosti nejsou pro dané trestní řízení podstatné, jelikož mezi účastníky daného trestního řízení není pochyb o tom, že k útoku obžalované na poškozenou došlo a že v důsledku tohoto jednání obžalované došlo k pádu poškozené a tím i k těžké újmě na zdraví poškozené. Svědci uvádí polohu poškozené ve své podstatě obdobně s ohledem na jejich odlišné vzdálenosti a úhly postoje od místa incidentu.

6. Co se týče polohy poškozené po pádu na zem, bylo však dostatečně prokázáno, že obžalovaná nepravdivě uváděla, že měla manipulovat s poškozenou ze silnice, kdy se poškozená dle tvrzení obžalované měla následně bez pomoci jiné osoby přesunout zpět do silnice. Na základě výpovědi znalkyně či svědka C. však bylo jasně prokázáno, že toto bylo krajně nemožné, a to právě vzhledem k utrpeným zraněním a bolestem poškozené. Třetím důvodem, který obžalovaná ve svém odvolání uvádí, je nevyvrácení její verze předmětného děje a příklonění se soudu prvního stupně k verzi poškozené, kdy rozdíl v těchto verzích spočíval především v tvrzeném ohrožení syna obžalované. Obžalovaná v rámci svého odvolání, konkrétně v článku III ve druhém odstavci, přetváří verzi poškozené, s čímž se poškozená neztotožňuje, jelikož tato neodpovídá v plném rozsahu skutečné

verzi poškozené, tak jak je poškozená konzistentně předkládá po celou dobu trestního řízení. Poškozená je toho názoru, že verze obžalované byla soudem prvního stupně řádně vyvrácena, což vyplývá mimo jiné z odůvodnění rozsudku. Obžalovaná ve svém odvolání rovněž namítá systémovou podjatost soudců Krajského soudu v Brně, a to z důvodů profese a pracovního zařazení poškozené jakožto soudkyně insolvenčního úseku Krajského soudu v Brně, k čemuž poškozená pouze stručně shrnuje, že nic z toho, co uvádí obžalovaná jakožto důvody pro rozhodnutí o systémové podjatosti soudců Krajského soudu v Brně, nenaplnuje důvody pro rozhodnutí o podjatosti soudce či všech soudců daného soudu. Podle usnesení Ústavního soudu ze dne 4. 8. 2004, sp. zn. IV. ÚS 67/04 vztah mezi soudci na jednom pracovišti vyplývající z jejich vzájemného pracovního styku nemůže být důvodem pro vyloučení soudců určitého soudu ani v případě, že by již byla podána obžaloba, dle níž poškozený byl soudce tohoto soudu, neboť pouhá kolegiální vyplývající ze společnou výkonu soudcovské funkce určitého soudu sama o sobě není takovou skutečností, která by ve smyslu ustanovení § 30 odst. 1 tr. řádu vedla k pochybnostem, že žádný soudce tohoto soudu nemůže ve věci nestranně rozhodovat. Ani tato námitka obžalované není dle názoru poškozené vzhledem k uvedenému důvodná. Dle poškozené prakticky celé odvolání obžalované je postaveno na nelibosti obhajoby, že bylo soudem prvního stupně vyvráceno, respektive nebylo nijak prokázáno, že mělo dojít k útoku na dítě obžalované ze strany poškozené. Skutečnost, že by k takovému útoku došlo, mimo jiné poškozená po celou dobu trestního řízení i nyní zásadně odmítá. Soud prvního stupně se však v odůvodnění rozsudku nad rámec předmětného případu vypořádal i s případem, kdy by k takovému ohrožení dítěte hypoteticky došlo, přičemž vyhodnotil, že ani v takovém případě by vzhledem k dalším okolnostem nebylo možno pohlížet na jednání obžalované jako na jednání v nutné obraně, a také proto poškozená považuje toto odvolání obžalované za nikterak neodůvodněné. Z těchto důvodů poškozená odvolacímu soudu navrhla, aby odvolání obžalované bylo ve smyslu ustanovení § 256 tr. řádu zamítnuto pro jeho nedůvodnost.

7. Krajský soud v Brně jako soud odvolací z podnětu podaného odvolání přezkoumal v souladu s ustanovením § 254 odst. 1 tr. řádu zákonnost a odůvodněnost jen těch oddělitelných výroků rozsudku, proti nimž bylo podáno odvolání, jakož i správnost postupu řízení, které jim předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad. Obžalovaná M.M. podala odvolání do výroku o vině, takže přezkoumání činnosti odvolacího soudu nebyla nikterak omezena. Po přezkoumání dospěl odvolací soud k následujícím závěrům.
8. Předně odvolací soud konstatuje, že o námitce obžalované o systémové podjatosti soudců Krajského soudu v Brně bylo rozhodnuto usnesením Vrchního soudu v Olomouci ze dne 24. 5. 2022, č. j. 5 Ntd 2/2002-355 tak, že podle § 25 tr. řádu a contrario se tato trestní věc Krajskému soudu v Brně neodnímá. Odvolací soud je tedy příslušný k projednání odvolání obžalované v souladu s příslušnými ustanoveními tr. řádu.
9. Dále odvolací soud konstatuje, že v řízení, které předcházelo napadenému rozsudku bylo důsledně postupováno v souladu s ustanoveními tr. řádu, zejména s těmi, které mají zabezpečit právo obžalovaného na řádnou obhajobu. Řízení není zatíženo žádnými podstatnými vadami, které by mohly mít vliv na správnost a zákonnost přezkoumávané části rozsudku. Nebyl proto shledán důvod pro jeho zrušení podle § 258 odst. 1 písm. a) tr. řádu.
10. K jiným závěrům však odvolací soud dospěl při přezkoumání napadeného rozsudku z hledisek uvedených v § 258 odst. 1 písm. b), c) tr. řádu, neboť napadený rozsudek trpí vadami spočívajícími v nejasnosti a neúplnosti jeho skutkových zjištění a dále tím, že se soud prvního stupně řádně nevypořádal se všemi okolnostmi významnými pro rozhodnutí, takže vznikly pochybnosti o správnosti skutkových zjištění, k objasnění věci bude nutné některé důkazy opakovat nebo provádět důkazy nové, jejichž provádění před odvolacím soudem by znamenalo nahrazovat činnost soudů prvního stupně.

11. Především z odůvodnění napadeného rozsudku není zřejmé, na základě jakých důkazů nalézací soud dospěl k závěru, že nezletilý F.M. zjištěná zranění lokte mohl utrpět dříve na hřišti, a že je neutrpěl při konfliktu obžalované s poškozenou, a to zvláště za situace, kdy tato zranění byla u něj zjištěna lékařem krátce po konfliktu dne 10. 9. 2020 v 19:18 hodin (viz lékařská zpráva založená na čísle listu 47 spisu). Dále se soud prvního stupně blíže nezabýval mechanismem vzniku zranění poškozené V.B.. V tomto směru napadený rozsudek nesplňuje požadavky na odůvodnění rozhodnutí dle ustanovení § 125 odst. 1 tr. řádu.
12. Z dosud provedeného dokazování je zřejmé, že mezi obžalovanou a poškozenou došlo k fyzickému konfliktu a že ke zranění poškozené došlo pádem na zem. Nicméně dostatečně nebyla objasněna ta část konfliktu mezi obžalovanou a poškozenou předcházející pádu poškozené na zem. V této trestní věci bude nutné provést rekonstrukci na místě samém za účelem prověření mechanismu vzniku zranění poškozené V.B., tj., zda ke zranění poškozené mohlo dojít způsobem uváděným obžalovanou či poškozenou, zda to bylo technicky možné. Rekonstrukce bude nutná rovněž za účelem objasnění otázky, zda nezletilému F.M. mohlo hrozit nebezpečí od poškozené V.B. s ohledem na postavení osob při tomto konfliktu. Rekonstrukci bude nutné provést za účasti znalkyně z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství MUDr. Svatavy Duchañové, která se vyjádří po rekonstrukci k uváděnému mechanismu zranění, a to i s ohledem na výpověď obžalované M. z hlavního líčení ze dne 25. 1. 2022 (číslo listu 326 verta), že poškozená V.B. říká, že se otočila a šla pro klíče, což dle obžalované není fyzicky možné, když ji obžalovaná odstrčila, neboť dle poškozené stáli všichni u auta. Tato obhajoba obžalované M. nebyla doposud předmětem dokazování a nalézací soud se touto obhajobou obžalované nezabýval. Při rekonstrukci obžalovaná označí místa, na kterých se nacházeli obžalovaná, poškozená a syn obžalované v době, kdy obžalovaná strčila do poškozené, což je důležité pro posouzení, zda obžalovaná jednala či nejednala v rámci nutné obrany dle ustanovení § 29 tr. zákoníku. Závěr soudu prvního stupně spočívající v tom, že mezi poškozenou a synem obžalované stála obžalovaná, takže synovi obžalované přímo nehrozil útok ze strany poškozené, který by obžalovaná musela odvracet, z provedených důkazů jednoznačně nevyplývá a je předčasný. Z rekonstrukce nalézací soud pořídí obrazový záznam, který provede jako důkaz dle tr. řádu. K výsledkům rekonstrukce poté nalézací soud vyslechne znalkyni MUDr. Svatavu Duchañovou. Dále bude nutné vyžádat od svědka V.M., manžela obžalované, fotografie modřin z nohy nezletilého F.M., které má mít ve svém mobilním telefonu (viz sdělení obžalované ze dne 14. 9. 2020 číslo listu 34 spisu) a dále fotografie s metadaty ze hřiště pořízené dle obžalované pár minut před incidentem (viz výpověď obžalované na čísle listu 326 verta spisu)
13. Z těchto důvodů odvolací soud napadený rozsudek zrušil podle § 263 odst. 1 písm. b) tr. řádu z důvodů uvedených v § 258 odst. 1 písm. b), c) tr. řádu a podle § 259 odst. 1 tr. řádu věc vrátil soudu prvního stupně k novému rozhodnutí. Po doplnění dokazování v naznačeném směru, popřípadě po provedení dalších důkazů, jejichž potřeba vyplýne z provedeného dokazování, nalézací soud v souladu s ustanovením § 2 odst. 6 tr. řádu znovu zhodnotí provedené důkazy podle svého vnitřního přesvědčení založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu a ve věci rozhodne. Odvolací soud v žádnému případě nenaznačuje nalézacímu soudu, jakým způsobem má hodnotit provedené důkazy, neboť toto právo je právem výlučně soudu prvního stupně. Při hodnocení důkazů však nalézací soud bude povinen dodržet zásady formální logiky.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný.

Brno 21.07.2022

JUDr. Miroslav Novák v.r.
předseda senátu